

## Hồi Thứ Tám Mười Chín

## BÓ TAY VÔ KẾ

**K**im Long bang lập bí đà tại đây rõ ràng đã nhòm ngó tới võ lâm Nam phương rồi.

Hắn xé nát mảnh giấy thăm nhủ, bây giờ giải quyết Mai Ánh Tuyết bằng cách nào đây?

Chỉ còn một cách duy nhất là tìm lão ca ca thương lượng, nhưng biết đi đâu tìm lão đây? Trước mắt mình không thể rời bỏ nàng được.

Đưa vào Tề Vân Trang ư?

Nhưng suy nghĩ kỹ lại cũng không ổn, vì bây giờ Tề Vân Trang đương lúc lắm chuyện lôi thôi, Hư Ảo lão nhân dùng Dư Văn Lan làm con tin uy hiếp Dư Hóa Vũ giao ra sự nghiệp, bất cứ lúc nào cũng có thể xảy ra sự kiện, mà Mai Ánh Tuyết thì cần phải có người trông nom mới được, lại nữa tất cả mọi người trong trang đều mong mỗi mình với Dư Văn Lan kết hợp, nếu đưa Mai Ánh Tuyết vào đó thật khó xử cho đối phương, có lẽ chẳng được hoan nghênh nữa...

Càng khiến cho hắn lo âu về lai lịch của Mai Ánh Tuyết vẫn chưa rõ ràng, nếu không thì dễ giải quyết rồi.

Trời đã hoàn toàn sụp tối.

Nơi đây là bí đà của Kim Long bang chắc chẳng bao lâu sẽ có người của họ đến, mặc dù mình thì chẳng sợ, nhưng muôn một Mai Ánh Tuyết có chuyện bất trắc thì nguy to, phải tìm cách nào mau rời khỏi đây mới là thượng sách.

Hắn nghĩ tới đây liền cúi người toan bồng y lên, ánh mắt chạm vào vết máu lem luốc trên y áo, bất giác lại do dự, hình thù như thế này nếu để người trông thấy thì bất tiện lắm, phải tìm chiếc áo cho y thay cái đã.

May thay trên vách tường có một bộ quần áo màu vàng.

Sau khi Đinh Hạo lấy quần áo xuống lại thấy khó xử vô cùng, tuy nói rằng trai gái võ lâm bất câu chấp lễ nhỏ, nhưng một người đàn ông thay y áo cho một thiếu nữ là việc rất nghiêm trọng, tuy hai người yêu thương nhau, nhưng chưa có hôn ước, làm như thế thì không hợp tình hợp lý...

Nhưng làm sao bây giờ, không tìm được người nào khác thay giúp thì sao?

Hắn suy nghĩ giây lát, cuối cùng đành phải liều thay y áo cho nàng thôi.

Đinh Hạo dùng hết toàn bộ can đảm, thật khó khăn lắm mới hoàn tất việc thay quần áo của nàng.

Trong cảnh đêm mù mịt, hắn ôm Mai Ánh Tuyết vào lòng, phi thân nhảy lên

nóc nhà, nhận rõ phương hướng, nhắm thẳng hướng thanh vắng bay lượn trên mái nhà ra phía ngoại thành, chỉ trong chốc lát ra khỏi ngoại thành, hẩn lại hoang mang chẳng biết đi về hướng nào?

Ngay lúc này một bóng người chạy về hướng hẩn, Đinh Hạo trố mắt nhìn xem, tức thì mừng quýnh, người chạy tới chính là lão ăn mày đã giao mảnh giấy vò cho mình vậy.

– Lão ca ca may quá được gặp người!

Thọ Dao Phong cười hi hí nói:

– Ta thấy có bóng người lướt ra khỏi trại viện, liền phi thân theo dõi, ai ngờ chính là tiểu huynh đệ, người bế ai trong lòng vậy?

– Mai Ánh Tuyết!

– Chuyện thế nào vậy?

– Y bị Kim Long bang bắt cóc, dấu trong trại viện ấy.

– Y bị thương chẳng?

– Tâm thần y đã bị mê man, đệ... chẳng khám ra y bị loại thủ pháp nào đã khống chế.

– A! Thì ra chuyện ấy như thế nào?

Dứt lời, lão tiến tới gần hơn chăm chú nhìn sắc mặt của Mai Ánh Tuyết sau đó đưa tay khám xét các huyệt một hồi, cau mày nói:

– Bây giờ tìm chỗ nào kín đáo rồi hãy tính sau.

Lão nói xong phi thân chạy trước.

Đinh Hạo bế Mai Ánh Tuyết chạy theo sau.

Hai người chạy một hơi bảy tám dặm đường, trước mặt hiện ra bốn năm xóm nhà quê lúa thưa xa cách chẳng liên nhau.

Thọ Dao Phong phi thân vượt qua đồng rộng nhanh như làn gió thoảng, nhảy vào trong một dãy tường ngăn, Đinh Hạo thoáng ngạc nhiên, nhủ thầm: lão ca ca làm như về đến nhà không bằng, hẩn cũng theo sau nhảy vào trong.

Bên trong tường là một hợp viện, người ở thôn quê nghỉ sớm thức sớm, toàn viện tĩnh lặng như tờ, có lẽ họ vì tích kiệm dầu nên chẳng có nửa ngọn đèn đuốc nào cả, chỉ thấy Thọ Dao Phong đứng ở cổng ngoài một ngôi nhà lớn, vẫy tay gọi hẩn.

Đinh Hạo bước tới hỏi:

– Lão ca ca đây là nhà của người nào vậy?

Thọ Dao Phong cười khúc khích nói:

– Đây là trú xứ của lão ăn trộm đã thiết lập.

Đinh Hạo nghe nói hiểu ngay, chủ nhà này là đệ tử của Không môn, thế rồi hần theo sau Thọ Dao Phong bước vào nhà.

Thọ Dao Phong trở vào cánh cổng phòng phía dưới nói:

– Cho y nằm trên giường trong phòng này!

Đinh Hạo đẩy cửa bước vào, trước mắt liền sáng trưng thì ra trong phòng có đốt đèn dầu, vì các cửa trong nhà có vải dày che phủ nên ánh sáng không chiếu lọt ra ngoài được, trong phòng trưng bày rất giản dị, có một cái bàn gỗ trắng đã phai màu, hai chiếc ghế dài và một chiếc giường gỗ, bên trên chỉ trải một tấm chiếu cỏ, ngoài ra không còn gì khác.

Thọ Dao Phong theo sau bước vào, gài cửa lại. Đinh Hạo bất giác buột mồm nói:

– Căn phòng này khá kín đáo.

Thọ Dao Phong gật đầu ngồi trên ghế dài nói:

– Đương nhiên.

Đinh Hạo đặt Mai Ánh Tuyết lên giường để nàng nằm ngửa, đoạn hần thở phào một cái nói:

– Lão ca ca bây giờ phải làm như thế nào đây?

– Chớ vội, chúng ta ăn uống cho no bụng đã, nóng ruột cũng chẳng làm được gì.

Đinh Hạo đành yên lặng, ngó ngán nhìn Mai Ánh Tuyết suy nghĩ lung tung, hần bỗng liên tưởng đến phu nhân tóc bạc có gương mặt giống y mẹ mình ở tại Uy Linh Cung tại Đồng Phách Sơn, ký ức mất đi hoàn toàn chẳng còn nhớ việc quá khứ, nếu Mai Ánh Tuyết cũng suốt đời bất trị thì chẳng tàn bạo và bất hạnh lắm sao?

– Tiểu huynh đệ hãy ngồi xuống, chớ có nóng ruột.

– Chẳng lẽ lão ca ca có biện pháp sao?

– Ta đang suy nghĩ.

Lòng Đinh Hạo trầm xuống, ngồi xuống ghế dài chỗ gần giường, xem thế này cả lão ca ca cũng chẳng có biện pháp gì cả.

Chẳng mấy chốc, một thôn phụ trung niên bưng một mâm lớn vào, nhìn về hướng Thọ Dao Phong gật đầu chào, sau đó quay sang hướng Đinh Hạo cúi người làm lễ, đoạn đặt cái mâm đó lên bàn xoay người bước ra chẳng nói câu nào.

Trong cái mâm ấy có một con gà quay, một đĩa lớn thịt nướng, hai đôi dưa và hai cái bát đất.

Thọ Dao Phong nếm thử các món ra vẻ ham ăn ham uống, kéo ghế ngồi gần bàn hơn, từ dưới bàn lấy lên một bình rượu, mở nắp rót đầy hai chén, khoát tay

nói:

– Tiểu huynh đệ, vào chứ!

Đinh Hạo đưa mắt nhìn Mai Ánh Tuyết một cái, lòng đau như cắt, nhưng chẳng còn cách nào hơn, đành ngồi sang bên cạnh bàn, thì Thạ Dao Phong đã nốc cạn một bát rồi, Đinh Hạo mỉm cười nói:

– Bầu rượu của lão ca ca đâu rồi?

– Tạm thời cất đi!

– Dùng bát uống rượu từ lúc nào mà đệ không biết?

– Hí hí! Chị dâu người chẳng ưa cái tướng này của ta đành phải chịu thôi.

Thạ Dao Phong ăn mạnh uống bạo như gió cuốn mây tàn, uống cũng được hơn chục bát, ném đôi đũa lên bàn nói:

– Bây giờ chúng ta hãy nói chuyện đứng đắn nào! Đinh Hạo nhẹ nhõm hẳn nói:

– Phải làm sao bây giờ?

Thạ Dao Phong gỡ gỡ mớ tóc bạc bù xù cau mày nói:

– Ta xem y chẳng phải bị được vật khổng chế, mà là bị một loại thủ pháp độc môn!

– Đúng vậy, tiểu đệ cũng nghĩ như vậy, vì Ty độc châu của đệ chẳng sử dụng được.

– Muốn y hồi phục tâm trí chỉ còn một cách.

– Cách nào?

– Tìm kiếm người thi triển thủ thuật này!

Đinh Hạo cười nhạt nói:

– Lão ca ca chuyện này chẳng dễ, ngoại trừ bắt được Kim Long bang chủ.

Thạ Dao Phong trầm tư giây lát nói:

– Tiếc rằng tên biết nhiều ấy đã mất tích, nếu không y sẽ có biện pháp.

– Đúng rồi, lúc lão ca ca ở Đại hồng sơn...

– Ta muốn thám thính nguồn gốc của Kim Long bang cho nên mới chia tay mới người...

– Có thám thính được gì chẳng?

– Chẳng thám thính được gì cả, chỉ tiện tay trừng trị xong tên phản đồ Ngưu Thiên Hùng của bản môn.

– Điều này tiểu đệ đã biết, lão ca ca đến Nhạc Dương bao lâu rồi?

– Ba hôm.

– Chẳng có tin tức gì về Toàn Tri Tử sao?

– Không có, kết quả người vào Tề Vân Trang thế nào?

Đinh Hạo đem việc vào trang thuật lai cho lão nghe, Thọ Dao Phong kinh ngạc nói:

– A! Thật không ngờ hài cốt của lệnh tôn lại ở trong trang, nói thế Thảo Dã Khách là người rất trọng nghĩa.

– Đúng thế, khó tìm được người thứ hai như thế.

– Nói thế huyết án năm xưa chẳng hề liên quan gì đến Dư Hóa Vũ rồi.

– Đúng như thế.

– Cũng chẳng có tin tức gì của Bán Bán Tẩu chẳng?

– Không có!

Đầu óc của Đinh Hạo trầm trọng khôn tả, sự tình liên tục biến đổi không ngừng khiến hắn chẳng sao hiểu nổi, hắn cau mày nói tiếp:

– Bây giờ không còn cách nào giải chế cho nàng, chẳng lẽ cứ chế mãi huyết đạo của y sao?

– Ta có một cách, tạm thời làm cho y mất đi công lực, sẽ không lo có chuyện bất trắc xảy ra.

– Thế thì xin lão ca ra tay ngay!

Thọ Dao Phong ngồi bật dậy, bước tới cạnh giường, đưa tay điểm vào người y liên tục sau đó nói:

– Được rồi, người cứ giải huyết cho y!

Đinh Hạo tiến tới điểm nhẹ một cái, Mai Ánh Tuyết mở mắt ngồi dậy bước xuống giường đưa tay đánh vào người Đinh Hạo ngay, một chưởng kích tới, mềm nhũn không có sức lực Đinh Hạo buồn bã nói:

– Mai muội người ăn chút gì đi!

Mai Ánh Tuyết căm phẫn nhìn Đinh Hạo nói:

– Toan Tú Tài, người tính làm gì ta đây?

Đinh Hạo dịu dàng nói:

– Không làm gì cả, người ngoan ngoãn ở lại đây, hắn ngộp ngừng giây lát rồi nói tiếp:

– Mai muội, quả thật người chẳng nhớ chút gì về quá khứ sao?

Mai Ánh Tuyết điên cuồng nói:

– Nhớ nhớ ta chưa giết được người!

– Tiểu Hương, Tiểu Hương, người còn nhớ tên này chẳng?

- Ai là Tiểu hương?
- Tỳ nữ trước kia của người.
- Nói bậy ta không quen ai là tiểu Hương cả.

Đinh Hạo buồn bã lắc đầu chịu thua.

Thọ Dao Phong trầm giọng nói:

- Tiểu huynh đệ, chúng ta tới phòng khác nha, để nữ nhân chiếu cố chăm sóc y tiện hơn.

Đinh Hạo gật đầu chẳng nói lời nào.

Thọ Dao Phong vỗ tay cái bốp, thân phụ trung niên đưa thức ăn vào lúc này liền bước vào ngay.

- Môn chủ có điều chi căn dặn?
- Người phụ trách chiếu cố sự ăn uống đi đứng của y không được rời khỏi y nửa bước.
- Vâng.
- Tiểu huynh đệ, chúng ta đi thôi!

Hai người bước ra khỏi phòng, chuyển vào phòng phía trên nhưng chẳng có đèn đuốc, với nhãn lực của hắc vẫn trông thấy rõ ràng mọi vật trong phòng, cách trưng bày cũng không khác gì với phòng lúc này, hắc ngồi bên cửa sổ, sức nảy ra một ý nói:

- Lão ca ca đệ muốn vào thành một phen.
- Vào thành làm gì thế?
- Trại viện ấy là bí địa của Kim Long bang, khi xảy ra chuyện lớn lao như thế, ắt phải có người tới dọn dẹp, nếu bất sống được tên nào đó có lẽ tra vấn được chút ít manh mối chứ?
- Nói thế cũng đúng, còn mục Cửu U Ma Bà ấy thế nào rồi?
- Cả trại viện ấy không còn một tên nào sống sót!
- Người đã giết chết mục ta?
- Vâng, cả mười mấy tên thủ hạ của mục ta nữa!
- Thôi được thế thì người đi đi nhưng phải cẩn thận đấy.
- Vâng!

Hắc nói xong ngồi bật dậy mở cửa phòng bước ra ngoài trời, lúc này độ khoảng canh hai, hắc lượn mình chạy về hướng thành Nhạc dương.

Chẳng mấy chốc hắc đã chạy tới trại viện hắc bèn phi thân vượt tường nhảy vào trang viện nhanh nhẹn lặng lẽ không một tiếng động nào cả.

Hắc vẫn không dám sơ ý, vận công vào song chưởng thủ thế, lượn mình quẹo sang hậu viện, phóng mắt nhìn tới, không còn xác chết nào trên mặt đất nữa, thế thì chứng tỏ đối phương đã có đến đây, nhưng chẳng biết bây giờ họ còn lưu lại trong viện nữa không?

Bỗng nhiên một hậu xá ở hậu viện vang tới tiếng nói chuyện của nhiều người. Đinh Hạo tinh thần khẩn khởi vội ẩn mình vào một gốc cây kín đáo, lắng tai nghe ngóng.

– Chu đường chủ, bang chủ truyền lệnh cấp tốc tìm ra tung tích con bé ấy.

– Hạ tọa đã phái ra mười tám tên đệ tử đi thám thính rồi, căn cứ vào báo cáo lúc nãy, trên đường đi từ Nhạc Dương lâu tới Tề Vân Trang không có phát hiện hành tung của Toan Tú Tài.

– Sự kiện hôm nay xảy ra thật bất ngờ.

– Chiếu theo phán đoán của Tổng giám, có khi nào Toan Tú Tài sẽ quay trở lại đây chăng?

– Điều này khó nói lắm.

– Chẳng nhẽ Toan Tú Tài đã biết lai lịch của con bé ấy?

– Có lẽ chưa biết, hiện giờ lo ngại nhất là vấn đề Toan Tú Tài và Hắc Nho liên thủ...

Giọng nói của tên đường chủ họ Chu chứa đầy vẻ kinh sợ.

– Hắc Nho cũng tới Lạc Dương rồi sao?

– Y từng xuất hiện nơi đây rồi!

– Chẳng biết giữa Toan Tú Tài và Hắc Nho có mối quan hệ thế nào vậy?

– Việc này vẫn không thể đoán biết được.

Đinh Hạo sức nẩy một ý, lập tức thay đổi y áo, đeo mặt nạ vào lượn mình toan nhảy...

Ngay lúc này bỗng thấy một bóng đen bay lượn nhảy xuống sân viện như u linh, không gây ra một chút tiếng động nhỏ nào cả, thân pháp khinh nhẹ kinh người.

Đinh Hạo vội dừng lại, chưa gấp hiện thân làm gì, để xem ai tới cái đã.

Bóng người đó lướt tới cửa sổ, miệng mấp máy xẹt một tiếng nhỏ nhẹ.

Trong phòng có tiếng cửa tên tổng giám đáp trả lại ngay:

– Ai đó?

– Dương!

– A! Dương hộ pháp, có việc chi chăng?

– Lão phu phụng mệnh của bang chủ, đến đây chuyển hai tên tội phạm ấy đi

nơi khác.

- Một mình hộ pháp mang hai người đi...
- Không phải mang người đi.
- Chẳng phải hộ pháp đã nói là mang người đi hay sao?
- Mang xác chết đi chứ không phải là mang người đi!
- A té ra là như vậy, chấp hành ngay bây giờ chẳng?
- Đúng thế, chấp hành ngay bây giờ.

Ngay lúc này lại có một bóng người lướt tới ẩn mình vào bóng tối ở góc viện một cách âm thầm đối diện với Đình Hạo đã ẩn nấp, Đình Hạo giật mình nhủ thầm: Chẳng biết người đến sau cùng này là ai? Trông tình hình chẳng phải là một phe với đối phương.

Hai tội phạm sắp bị xử quyết là nhân vật thế nào?

Một trung niên áo vàng hiện thân ra từ cửa phòng, ông lão ngoài cửa tiến tới nói:

- Bạch tổng giám, ta và người cùng nhau chấp hành công việc này.
- Được, xin hãy đi theo ta. Hai người sánh vai quẹo sang góc phòng, Đình Hạo liền lượn mình theo qua góc phòng, thấy trước mặt là một tây sương viện, mỗi một phòng xá tối mờ, chẳng có đèn đuốc chi cả chỉ trong nháy mắt này, hai người ấy đã đi mất dạng.

Đình Hạo quýnh quáng không ít, chẳng biết họ bước vào gian phòng nào đây?

Hắn còn đang do dự bất quyết, bỗng nghe một phòng ở tận cùng dãy tây sương viện có tiếng động sột soạt, Đình Hạo liền lượn mình lướt tới như hồn ma bóng quỷ, phóng mắt nhìn xuyên qua lỗ hở của cửa sổ, chỉ thấy có hai thân hình ngồi co ro trên chiếc giường trong phòng, còn gã trung niên áo vàng và ông lão họ Dương kia thì đứng cách xa chiếc giường độ khoảng vài thước.

Gã trung niên áo vàng lạnh lùng nói:

- Hai người hãy ngồi dậy.

Hai người trên giường ngồi bật dậy, té ra là hai ông lão râu tóc bù xù, chẳng trông rõ diện mạo, một trong hai người ấy lấy tay dụi mắt nói:

- Ai thế?
- Chớ hỏi ai làm gì, cứ xuống giường đi.
- Làm gì thế?
- Chúng bay sống cũng chỉ khổ thân thôi, về với ông bà còn có lý hơn.
- Há há ha lão phu đã biết trước đã có ngày hôm nay, cứ ra tay đi.

Tiếng cười và giọng nói này quen thuộc làm sao, Đình Hạo định tâm cố gắng

suy nghĩ giây lát, tức thì khí huyết nóng bùng lên, sát khí bùng bùng bốc cháy, hai ông lão này không ai xa lạ chính là Toàn Tri Tử và Bán Bán Tẩu đã mất tích lâu nay, chẳng ngờ hai người đã lọt vào tay Kim Long bang, trông đáng vẻ hai lão chẳng những chịu đựng biết bao hình phạt về thể xác, có lẽ họ đã bị phế đi võ công nữa, nếu chẳng phải thế thì cử chỉ hoạt động của họ không đến nỗi chậm chạp yếu ớt đến thế đâu.

Đinh Hạo nghiêng răng lượn mình tới cửa phòng, bằng giọng điệu lạnh như tiền nói:

– Họ Dương kia, hai chúng bay ra đây cho bản nho bảo!

Hai người giật mình, song cùng rút kiếm xoay người sang, trung niên áo vàng hoảng hốt nói:

– Ai đó?

– Hắc Nho!

– A!

Trong tiếng kêu thất thanh xen lẫn một tiếng ầm nổ vang, hai người cùng bung cửa sổ nhảy ra hạ xuống sân viện. Đinh Hạo xoay người nhẹ sang liền đứng thế đối diện với hai người.

Mặt mày hai người tái mét chẳng còn chút máu, ông lão họ Dương giả làm đáng ung dung nói:

– Các hạ đến đây có điều chi chỉ giáo?

Đinh Hạo lạnh lùng nói:

– Giết người!

Hai tiếng ngắn gọn thốt ra từ miệng của Hắc Nho khiến người nghe phải ớn lạnh gai óc hai người theo bản năng tự nhiên thụt lùi ra sau một bước, trường kiếm trong tay diễn ra thế phòng bị, ông lão áo vàng họ Dương kia lại nói:

– Các hạ đến đây giết người?

– Đúng thế!

– Giết ai?

– Giết bọn chúng bay.

– Phải có lý do chứ?

– Trừ yêu ma để yên võ lâm.

o O o